პროლეტარებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!

ფასი ორი შაური

ტარტაროზი

№ 62 | კვირა, 22 აგვისტო, 1926 წ. | № 62

ბიუროკრატიძე

სამსახურში და მოხსენებაზე

კომპენსაცია

— ამხანაგო, საკითხს ჯანსაღი ყურადღებით უნდა მივუდგეთ—ეუბნებოდა ყბედაძე საკომფ. შემფასებელ კომისიის სხდომაზე თავმჯდომარეს.

— ეხლა, რომ შვებულებაში წავიდე, ყველაფერი აირ-დაირევა, საქმეები გაფუჭდება, ფულები გაიფლანგება, ბოროტმოქმედები სოკოსავით გამრავლდება, ეკონომიური კრიზისი გაძლიერდება, კერძო ვაჭრები განებიერდებიან, კოოპერაცია წააგებს, ოპოზიცია გაძლიერდება და შესაძლებელიცაა კონტრ-რევოლიუციამ გაიმარჯოს. ეს მოხდება სულ რაღაც ორასი მანეთის დაზოგვისათვის, მერმე კი ვინანებთ. მაგრამ რაღას ვუშველით—ასე დაამთავრა თავისი სიტყვა ყბედაძემ და მის შვებულებას დაუკავშირა ყველაფერი.

საკომფ. კომისიამ იხელმძღვანელა რა რევოლიუციის ინტერესების მიხედვით, მიიღო რა მხედველობაში, რომ დათიკოს წასვლით საფრთხე მოელოდა ქვეყნიერებას, დაადგინა: **მიეცეს შვებულების ნაცვლად კომპენსაცია.**

—

მიიღო დათიკომ ორასი მანეთი, რომელსაც თავისი ჯამაგირი—ორასი მიუმატა და ოთხასი გახდა.

— აგარაკზე როდის წავიდეთ?—შეეკითხა საღამოს ცოლი, როცა მიუტანა დათომ აღებული ჯამაგირი.

— ცოტა მოიცადე; ერთი ორასი მანეთი კიდევ უნდა მოვახერხო და მერმე წავიდეთ—უთხრა დათიკომ და შეუდგა ახალი გეგმის განხორციელებას.

—

დილით დათიკო ამბულატორიის კარებს საკუთარი (დაწესებულების) ეტლით მიადგა და ექიმთან ურიგოდ შევიდა.

— მობრძანდით, მობრძანდით,—მორიდებით მიიღო ექიმმა და სკამი მიართვა.

— ძლიერ სუსტად ვარ ექიმო,—დაიწყო დათიკომ,—აგერ სამი წელიწადია საპასუხისმგებლო ადგილზე ვარ, თქვენ კარგად იცით: სამი წლის უკან როგორ აწეწილ-დაწეწილი იყო მდგომარეობა. სურსათის ნაკლებობა, შინაური ომი, მენშევიკების გამოსვლა... ვინ იცის რამდენი ვაი-ვაგლახი არ იყო; გადავყვევი, გადაველიე და მთელი ძალღონე შევალიე. ეხლა ისე დავსუტდი, რომ თუ არ დავისვენე, ჩემი მუშაობა ყოვლად შეუძლებელია—

— დიახ, დიახ... აბა მიჩვენეთ მაჯა... აბა ენა გამოჰყევით: აბა, ხალათი აიწით.—ატრიალებდა ექიმი, მაგრამ ავადმყოფობის ნიშანწყალი არ აჩნდა:

ჩავარდა ექიმი საგონებელში. არ იცოდა რა ავადმყოობა მოეგონებია, მაგრამ რისი ექიმია, თუ გაჭირვებულს არ უშველა.

ჩვეულებრივი დიაგნოზი, ქრონიკული მალარია,—და წარუდგინა საკანტროლო საექიმო კომისიას, რომლის უმადური ნაკლებად თუა რომელიმე გამგე; უბრალო ხალხი კი ბევრს საყვედურობს, მაგრამ, ეს ხომ შეუგნებლობას უნდა მივაწეროთ.

— გამგეს სრულიად არ [illegible]? ტყვილს ხომ არ იტყვის? როგორ შეიძლება ტყვილის თქმა! ტყვილი რომ უყვარდეს ხომ ამოაგდებდა მთელ სახელმწიფოს? იმდენი საქმე აბარია და ტყვილს იტყვის?!—ასეთია შეხედულება და, რასაკვირველია, სამართლიანიც. ამ მოსაზრებით დათიკომაც ეახლა საკანტროლო საექიმო კომისიას და ერთი თვის დასვენება მიიღო.

მეორე დღეს ერთი თვის ხელფასი დამზღვევ სალარომ მიაწოდა და ერთი თვეში ამხ. დათიკომ ექვსასი მანეთი ჩაიჯიბა.

როცა დათიკო აგარაკისაკენ მიემგზავრებოდა, გამცილებელ საქმეთამმართველს უბარებდა:

— ლეო, ხომ იცი მომჭირნეობის რეჟიმია. ყველაფერში მომჭირნეობა დაიკავი, შვებულიბაში ერთი თვით არავინ წავიდეს; არც ფიზიკურ მომუშავეებს ეკუთვნის ეხლა ერთი თვის შვებულება.

— ამხანაგო, დათიკო, ვინმემ რომ შვებულების ნაცვლად კომპენსაცია ითხოვოს, როგორ მოვექცეთ?!—შეეკითხა მოადგილე.

— ამხანაგო ზაქრო, მიკვირს რატომ არ ადევნებ თვალყურს პრესას! კარგი, პრესას თუ არ ეტანები, ამ კანონებს მაინც რად არ კითხულობ? ხომ იცი ცირკულიარები ცირკულიარებზე მოდის: **შვებულების ნაცვლად კომპენსაცია უკიდურეს შემთხვევაში მიეცემა დაქირავებულს და ისიც იმ შემთხვევაში თუ წლის ბოლომდი ვერ ისარგებლა შვებულებით,** ისე იგი: დეკემბერში შეიძლება მხოლოდ კომპენსაციის მიღება, მაგრამ ჩვენ მაშინაც ნურავის მივცემთ და **„ნატურით“** გავისტუმროთ.

დათიკოს კანონი ვერაფრად ეპიტნავა მის მოადგილეს, რომელიც თვითონაც ფიქრობდა **რაღაცას,** მაგრამ!.. გამოეშვიდობა და წავიდა.

—

ორი კვირის უკან აგარაკზე ვიყავი **სატარტაროზო** ხალხის მდგომარეობის ვამოსარკვევად და ვნახე ჩვენი დათიკო თავის ცოლთან და სხვისთანაც.

ბათომში, რომ ჩავედი, გაზეთები წავიკითე, ოპოზიციის შესახებაც წერილს წავაწყდი, ფრანკის დაცემის და ჩინეთის არეულობის ამბავი გავიგე და მაშინ დავრწმუნდი, რომ დათიკო დიდი რამ ყოფილა ქვეყნისათვის.

— ის რომ იმ წყეულ „ქრონიკულ მალარიას“ არ მოეცილებია ჩვენთვის, ასე ხომ არ აირეოდა ყველაფერი!—ვთქვი და კინაღამ ქვითინი დავიწყე, მაგრამ ტარტაროზმა მომეშველა და მითხრა:

— ბიჭო, რა გატირებს?! განა დათიკოსთანა ცოტანი გვყვანან ჩვენ?—

ცოტა ამით დამშვიდდი და ბოლოს კიდევაც დავრწმუნდი, რომ ტარტაროზი არ ცდებოდა.

პ. ობოლი.

ეროვნული

ავტო-ბიოგრაფია

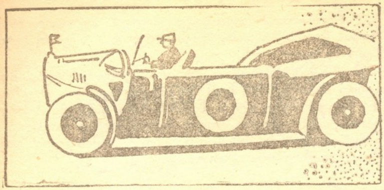

ბრწყინავდა როგორც სარკე
და მნახველს სჭრიდა თვალებს...
უყვარდა ავტო გამგეს
და მის მეგობრებ ქალებს.

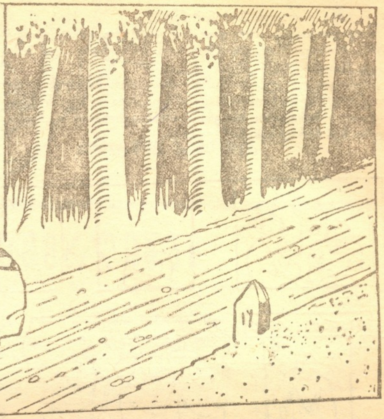

შიგ ჩაჯდებოდენ ბლომად,
გაიჭრებოდენ ტყეში.

მოჭქროდა ავტო ყველგან
უგზო-უკვლოდ... და ღრეში.

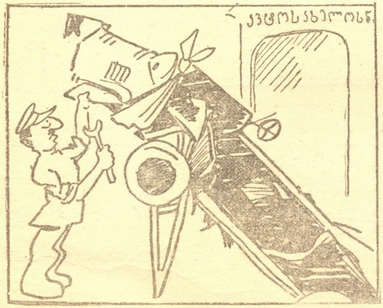

ველარ გაუძლო ამდენ
გარეშეს და მისიანს...
მიმართა საექიმოდ
ექიმთა კომისიას.

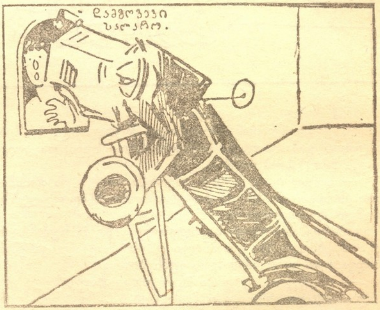

მიადგა დამზღვსალაროს:
„კვდები... მომეცით ფული,—
და იქნებ დავიბრუნო
მე ჯანი დაკარგული“.

ველარ უშველა ფულმა...
ავტო აქ განისვენებს...

გამგე ხომ აწი მაინც
დაცხრება, მოისვენებს?!?

ეროვნული ბიბლიოთეკა

შუადღეზე... აშკარად...*)

მიასვენებდენ.

მუსიკა უკრავდა შოპენის მარშს.

სამგლოვიარო პროცესია დაღვრემილი მიჰყვებოდა კუბოს, რომელიც ყვავილებით იყო მორთული... და მიჰქონდა მხრებზე ექვს კაცს.

მუსიკის და კუბოს შორის ახალგაზრდობას მიჰქონდათ გვირგვინები, რომლებსაც ამშვენებდა ლენტები წარწერებით: **სამარადისო ხსოვნა... ამხანაგებისაგან**". „**ჩვენს გულში შენ მარად იქნები**" და სხვა.

სამმართველოდან აივანზე გადმოდგეს მილიციელები და ზოგმა ქუდის მოხდით, ზოგმაც ხელის აღებით პატივი სცეს მიცვალებულს.

ამ ამბის სამი დღით წინ ორი ქურდი გასაღების მორგებით შეპარულიყო სავაჭროში. გამოსვლისას საგუშაგოზე მდგომ მილიციელს შეენიშნა და ესროლა მათთვის. ერთმა თავს უშველა, ხოლო მეორე მძიმედ დაიჭრა... და გარდაიცვალა. აი, მას ასაფლავებდენ და მის კუბოს თავში ედგა გადარჩენილი ამხანაგი.

პროცესია თანდათან იზრდებოდა, მატულობდა. ბავშები სახლიდან გამორბოდენ, საჭმელს სტოვებდენ და სდგებოდენ პროცესიის რგებში.

— საწყალი... აცხონოს ღმერთმა... ნეტა ვინ არის?— ეკითხებოდენ ერთმანეთს ქალები, რომლებსაც თვალებზე ცრემლი მოსდგომოდათ

საპარიკმახეროდან სანახევროდ წვერმოუპარსავი, ზეწარმოსხმული და გასაპნილი ცმობისმოყვარე კარებში დამდგარიყო და პარიკმახერს ეუბნებოდა:

— უბედური... ეტყობა ჯერ კიდევ ახალგაზრდა ყოფილა. ჯეელი ამხანაგები მიასვენებენ... რა არის ჩვენი ცხოვრება... ჩვენც ეს დღე მოგველის. ნეტა ვინ არის? ვიღაც დიდი კაცია, რომ ასეთი ამბით ასაფლავებენ...

არავინ იცოდა, ვინ იყო მიცვალებული.

როცა პროცესია გაუსწორდა სამილიციო უბნის შენობას, კუბო დაასვენეს, პროცესია შესდგა, გაქანდაკდა... ამ დროს მუსიკამ დაუკრა: „**შენ მსხვერპლი გახდი**". უბნის

ამავე ამხანაგმა, როცა მიცვალებული ამოთხრილი საფლავთან დაასვენეს და დადგა სამუდამოთ გამოთხოვების ჟამი, ასეთი სიტყვით მიმართა მიცვალებულს:

— იძინე ტკბილად, ძვირფასო ამხანაგო! შენ მოკვდი, მაგრამ შენი საქმე ცოცხალია... და ჩვენ მტკიცე და შეკავშირებული რიგებით განვაგრძობთ მას და ბოლომდი მივიყვანთ...

როგორ გგონიათ: ვერ შეასრულებენ? შეასრულებენ. ჯერჯერობით ხომ ამართლებენ დაპირებას.

ი.

---

*) ეს ამბავი გადმოქართულებულია თავისუფალი თარგმანით და შემოკლებით ა. ზორიჩის ფელეტონიდან. მოქმედების ადგილად ავტორს დასახელებული აქვს ქალაქი ტვერი. ჩვენ იმიტომ გადმოვთარგმნეთ, რომ, ვფიქრობთ, ასეთ ამბებში ტფილისი არ ჩამორჩება ტვერს.

ი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

(„კროკოდილი"-დან)

ერთ ყურში შედის მეორეში გამოდის

ოსკარ შმერლინგი

— „ყველას გონია—მე ვიქნები მუნჯი და გულქვა, ბოლო, დუმილში ჩაქსოვილა სული მკვნესარე"!

მართალია ეს სიტყვები ლერმონტოვს ოსკარ ივანესძე შმერლინგზე არ უთქვამს, მაგრამ შეეძლო კი ეთქვა.

ბევრსა ჰგონია, რომ ის, ვინც ჰიუმორს ემსახურება, მუდამ პირმღიმარეა.

იშვიათად ნახავთ ოსკარის შუბლის ნაოჭებს გახსნილს და იცით რატომ?

— იმიტომ, რმო ის ჰიუმორისტია!

როდესაც მგოსანი ამბობდა:

— „ცრემლში მილესავს ნაღველიო". ის არ სცდებოდა, არც უგულწრფელო იყო, რადგან მართლაც შეუძლებელია ლაღი მხიარულებით შეეხო საკითხს, რომელიც ყოველთვის „სატირალია, რომ სასაცილო არ იყოს"!

ადამიანთა, გავლენათა უარყოფითი სახე—ჰიუმორისტს არ ხიბლავს და ვერ მოხიბლავს, მაგრამ რავქნათ თუ ჰიუმორისტს მაინც და მაინც ჭორფლიანი სახის ხატვა უხდება?

ის სწუხს, მას სწყინს, რომ ადამიანები ჭორფლით იბადებიან—მაგრამ ის ამ ჭორფლს არ მალავს და გამოაქვს სააშკაროზე, და როგორ, რა სახით?

— ჰიუმორიული საკმაზით შეზავებული!

არის სახეც, რომლის უდიდესი სამკაული—ცხვირი სიფილისს მოუგლეჯია!

ასეთ სახეს უკვე დამცინავი ირონიით, სარკაზმით უმასპინძლდება ჰიუმორისტი, თუ იცის, რომ ეს ცხვირი შეუგნებლობამ კი არა, ბუნებრივმა გარყვნილებამ დაა-კარგვია მის ყოფილ პატრონს.

მაგრამ არც პირველსა და არც მეორე შემთხვევაში ჰიუმორისტი არ იცინის გულში, არ ულიმის კმაყოფილებით თვალები და პირიქით, „ცრემლში ნალესი ნაღველით" ხაზამს ამა თუ იმ სახის სიმახინჯეს.

ასეა ოსკარ შმერლინგიც.

მას პირადათ ჭიანჭველის შეურაცყოფაც არ შეუძლია, უაღრესად სათუთია მისი გული და უაღრესად კეთილშობილია მისი გრძნობა.

იგი არავის არ აწყენინებს თავის პირად ცხოვრებაში არასოდეს, მაგრამ:

— თუ სიფილისი გადამდებია? თუ ჭორფლი დამამახინჯებელია ადამიანთა სახის? ოსკარმა აქ უნდა მკვეთარი ჰიუმორი წაუცხოს კლმის წვერს და ისე მოხაზოს სახე. მე ვიცი, რომ ოსკარის ბევრს, პირადათ მის უცნობას, ერიდება, ეშინია კიდეც და რატომ? იმიტომ, რომ ოსკარი შავი ფერადებით ხაზავს ყოველგვარ სიმახინჯეს ცალკე პიროვნებათ შეეხება იგი, თუ მთლიანად ცხოვრებას.

მაგრამ კერძო ცხოვრებაში, როგორც კაცი, როგორც ადამიანი. იგი გულკეთილია მას სურს ცხოვრება მთლიან, მომხიბვლელ ჰარმონიას იძლეოდეს და ამ სულითა და გულით მრთელ ადამიანს ვერ მოუნელებია ოდნავი დისონანსიც კი.

ეშინიანთ მისი, ვისთანაც ყოველთვის ნაზი ალერსით შეიძლება მისვლა და რატომ?

იმიტომ, რომ ოსკარი მხატვარი, ოსკარი ჰიუმორისტი—საალერსოთ არ გახდის იმას, რაც ცხოვრების სახეს ტლანქათ ამახინჯებს!

ბავშური მოკრძალების მქონე თავის პირად ცხოვრებაში, ოსკარი ვაჟკაცურ დაურიდებლობას იჩენს ყველა იმისადმი, რაც შეურაცხყოფს ადამიანთა ადამიანურ რაობას.

სწორედ ამიტომ ვაფასებთ მას, ამიტომ გვიყვარს იგი და ამიტომ გვინდა, რომ:

— 25 წლის განმავლობაში ნაჭირნახულევი ძვირფასი ოსკარი, კვლავ ორჯერ ოცდახუთი წელი ემსახუროს თავის საყვარელ საქმეს!

„ტარტაროზი"

ჩვენი შლინგი

1901 წელი იმით არის შესანიშნავი, რომ ამ წელს არსებული წყობილებით უკმაყოფილო მშრომელი ხალხი აშკარად გამოვიდა ქუჩაში და თვითმპყრობელობა გამოიწვია სამკვდრო-სასიცოცხლო ბრძოლაში.

საიდუმლო კრებებზე და მიტინგებზე გათვითცნობიერებულმა და რევოლიუციონური ცეცხლით ანთებულმა მშრომელმა ხალხმა მაშინდელ ლეგალურ პრესას წამოუყენა ახალი მოთხოვნილება: ხალხისა და განმანთავისუფლებელი მოძრაობის სამსახური.

ადვილი არ იყო ამ მოთხოვნილების დაკმაყოფილება; მაგრამ პრესას სხვა გზა არ ჰქონდა: ან უნდა დამორჩილებოდა ხალხის სურვილს და ფეხდაფეხ გაჰყოლოდა მას უკეთესი მერმისისათვის ბრძოლაში, ან უნდა გამქრალიყოს სავსებით: რეაქციონური სულის კვეთებით გაჟღენთილი მკითხველი ძლიერ ცოტა ჰყავდა ქართულ გამოცემებს.

ამიტომ, ქართულ პრესამაც, დიდი ყოყმანისა და აწონდაწონის შემდეგ აიღო ოპოზიციონური მიმართულება.

საჭირო საგზალი ამ გზაზე და ამ მიმართულებით, ღვთის მადლით, თავ ყრილი იყო; საჭირო იყო მხოლოდ მისი ისე გამოყენება, რომ თვით მგზავრი, თვით პრესა, არ გადაყოლოდა მუცელს, რადგან თვითმპყრობელობის შხამით მოწამლული იყო თვით ჰაერიც კი; საჭირო იყო ყოველგვარი საზოგადოებრივი და პოლიტიკური საკით-

ხისადმი ფრთხილად, ოსტატურად მიდგომა და მათი ისეთ ნაირათ გაშუქება, რომ თვითმპყრობილობის დათვიც მშვიდად ყოფილიყო და რევოლიუციონური მამალიც კმაყოფილი.

ასეთ პირობებში ქართულ პრესას მოევლინა უცნობი და უცნაური ხელოვანი: ის იყო **ოსკარ შმერლინგი.**

მან დინჯათ, მოკრძალებით ჩამოკრა „ცნობის ფურცლის“ რედაქციის ზარებს დიდი ვაქის ქუჩაზე და მტკიცეთ განაცხადა, რომ სურს ემსახუროს ოპოზიციონურად განწყობილ პრესას მთელი თავისი ძალღონით.

მაშინ არავის არ სჯეროდა, თუ ეს ახირებული შეხედულებისა და მეფისტოფელური გამომეტყველების კაცი ასე ზედმიწევნით გაამართლებდა თავის აღთქმას და ამდენ ნაყოფს გამოიღებდა მისი იუმორისტული ნაბიჯი.

მაგრამ ოსკარი, როგორც იტყვიან „სიტყვის კაცი“ აღმოჩნდა და ის 25 წლის განმავლობაში ურყევად სდგას თავის მაღალი მოწოდების სიმაღლეზე.

ოსკარ შმერლინგის გამოსვლას და მის კარიკატურებს ჰქონდა დიდი აღმზრდელობითი მნიშვნელობა ხალხისთვის; ის ერთგვარი გამართლება იყო იმ ბრძოლის, რომელიც მშრომელმა ხალმა დაიწყო არსებული მართვა-გამგეობის წინააღმდეგ.

ამიტომ იყო, რომ გაზეთის ტირაჟმა იმ დროში თვალსაჩინოდ იმატა და გაზეთი გადაიქცა მუშისა და გლეხის პირველ მოთხოვნილების საგნად.

დიდ ხანს ანთხია ო. შმერლინგმა თვისი იუმორისტული შხამი და გესლი მშრომელი ოპოზიციონური პრესის ფურცლებზე; დიდხანს ღრღნა მან თვითმპყრობელობის ფესვები ჩვენს ცხოვრებაში.

მე არ ვიცი, რა პოლიტიკური მიმართულების მაღიარებელია ოსკარ შმერლინგი; ერთხელაც არ მქონია მასთან ამის შესახებ საუბარი; ვიცი მხოლოდ, რომ მას მუდამ ახარებდა განმანთავისუფლებელი მოძრაობის წარმატება და გულს უკლავდა ამ მოძრაობის ყოველივე მარცხი; ვისაც ეჭვი ეპარება ამ შეფასებაში, შეუძლია გადაათვალიეროს ოსკარის ძველი და ახალი კარიკატურები.

როდესაც რუსეთის პროლეტარიატის ძლიერმა მხარჯვენამ დაამხო თვითმპყრობელობის საზიზღარი ტახტი, ჩვენი ოსკარი სხვაბთან ერთად ზეიმობდა რევოლიუციის გამარჯვებას.

არც ამის შემდეგ ჩამორჩენილა ის პროლეტარული რევოლიუციის ძლევა-მოსილ მსვლელობას და თავის პატარა, მაგრამ ძლიერი იარაღით—კალმის წვერითა და სახაზავით—ებრძვის მშრომელი ხალხის მტრებს, ებრძვის რეაქციონურ ძალებს.

ოსკარი ჩვენთან არის ჭირშიაც და ლხინშიაც; ოსკარი მხიარულობს მუშათა კლასის გამარჯვებით, ოსკარი სწუხს, როდესაც ჩვენს წინაშე დადგება რაიმე მნიშვნელოვანი საფრთხე.

ოსკარი ხალხისათვისაა, ო. **შლინგი** მუშათა კლასის მხარეზეა.

— სანამდის?

—სანამდის მის მკერდში ჰფეთქს ამაყი და კეთილი გული.

ვუსურვოთ ჩვენს საამაყო ოსკარს, იუმორისტ ოსკარს, ქართული კარიკატურის მამამთავარ ოსკარს, კიდევ დიდი ხნის სიცოცხლე და მუშური პრესის თავდადებული სამსახური.

ე. ტ.

ოსკარა და ოსკანა

(ოსკარ ივანეს ძე შმერლინგის 25 წლის მოღვაწეობის აღნიშვნის გამო).

— ჩვენი ოსკარა? ვა, როგორ. არ ვიცნოფ,—მაგისგნით ერთი ჟუტკი პრიკლუჩენიაც გადამხდომია ჩემს ჯეჰელობაში. ძაან უხიაკი კაცია, შენ ეგრე კი ნუ უყურეფ იმერულ ჩურჩხელასავით რომ ჩამამხმარა, ისეთი ასტრაუმნი რამეები შვრება, რომ სიცილისაგან სულ საბაჩი ვალსი გატანცავებს მაშ... ხანდისხან ჩეროშჩურ იავნათ იცის ხოლმე კაცის გაბიაბრუება, ჰამა ამობენ, თუ ამას გულღრძუობით არ შვრება, ეს იუმორცკის ჰარიქატურებიო. დგანან და ყველის ვაჭრებივით ილრიჭებიან... მაგრამ ვინც იმისგნით ჩაგდებულია, ის კი ჭიპზე სქდება და სულ ნოეს კიდობანს უკურთხებს ამ ჰარიქა-ტურებს თუ ჰარიქა-მელების მამგონსა.

ვა, ახმახ, აქ საღრეჭი და სასაცილო რა არის, პაჩოტნი კაცსა ისე დამანჭამს და დაამახინჯებს, რომა ეშმაკებიც კი არ აირჩევენ თამადათა. ასობენათ ამ ჩვენი ჰამქრის ხალხს ჩააცივდა და ზოგიერთი ისე გააპამპულა, რომა ცირკის ცხენების საფრთხობელათ გახადა. მოდი შენ და იცინე...

ვა ეგ ბემურაზი ნევიდიმკა პრივიდენიას რომ იტყვიან, სწორეთ ის არის. ჩუმათ რომ ისე ემე არა ქნა, ვისმესთან რამანიჩესკი სვიაზი გააჩაღო რაღა, ისიც გაუგებარი არ დარჩება და მეორე დღეს ან „ტარტაროზში“ ჩაგაგდებს, ან სხვა რამე დოზანაში და ამ დარბაისელ კაცსა პირდაპირ სალაყბოზე გამოგაჭენებს, აბიდას გაჭმევს რაღა საქვეყნოთა.

ჰუზურში მე ჩემ თავზე გამოვცადე მაგისი ასტრაუმია და კინაღამ ტრაღიჩესკი უნიჩტაჟენია არ მიყო ფედკა აკალოშნიკმა. ბაჰყალხანაში ერთი რიჟა აკალოშნიკი ფედკა უტკინი არ იყო, აი ლოთობისაგან ცხვირი წიწაკას რო უგავდა რაღა, ძაან სტროგი ვინმე იყო. ჰო და იმან, მაგ ოსკარას ჰარიკატურით გაეგო, რომა მე იმის ცოლთა-

ნა რამანიჩესკი ატნაშენიები მქონდა რაღა და კინაღამ საბოზბაშესავით ხმლით არ ამკეპა--სლუჩაინათ გადავრჩი...

პადრობნათ მოგიყვე?—პაჟალუსტა! დასამალი რა არი, ეს ძველი რეჟიმის ამბავია და ჯეჰელობაც დიდი ხანია წავიდა... ჰო, იმან გებნებოდი: მაშინ ბაჰყალხანაში მქონდა დუქანი და იქვე მწვანილის პერეულკაში ხალასტოვათ ვცხოვრობდი. ეს ჩვენი ფედკა აკალოშნიკიც იმავე ეზოში ცხოვრობდა თავისი ცოლითა.

იმისი ცოლი მატრონა ძაან მადიანი რამე იყო რაღა და გულში ჩამივარდა!.. ახარ, მეც ჩემი ჰუნარები სულ

ერთათ გამოვიჩინე: ხან პადარკები, ხან ტკბილი სიტყვა, ხან კამპლიმენტები და ბოლოს შავატყე, რომა ისიც რავნადუშნათ აღარ მიყურებს! ერთხელ, როცა ეს ფედკა თავის უჩასკაში აკალოტკის ნადზორისთვის წავიდა, მე ჩემ თავს ძალა დავატანე და პირდაპირ აკოშკიდან გადავხტი ამ მატრონასთან. მუხლებზე დავეცი და ვებნები:—პაჟალეი ბედნი ოსკან, ტვოი სიფათ ბუდუ მალიცა მეთქი... ვა, დიდი ევანგელიები და კარაბადინები კი არ დასჭირდა ეხლანდელი ქალებივითა. მებნება, თუ:—სკორეი კანჩაი სვაი დელა, ატო მუჟ ვერნიოცაო.

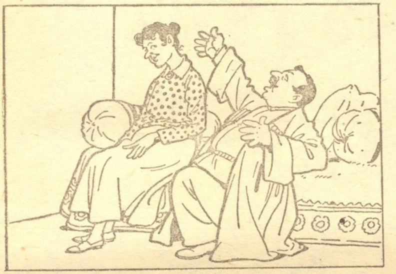

პაჟალუსტა, ფედკაჯან, უზიარებლათ მაინც ნუ მამკლავთ, ტერტერას დაუძახეთ მეთქი... ვა, ალბათ [illegible] და ტერტერის ხსენებაზე ღმერთმა გადმამხედა და ფედკას სახლში პრისტავი და იმისი ცოლი შამოვიდნენ; ამ ფედკა აკალოშნიკს თითონ შეეშინდა პრისტავისა, სარჩაყლაპულივით გეეჭიმა და რაღაც ლუღლუღი დაწყო. ერთ ვისკუპე ამ აკოშკიდან, ერთი მოუსვი, რომა უკან აღარ მიმიხედნია.

ამ ბემურაზ ოსკარას საიდანღაც დაუნახია და მეორე დღეს ერთ იუმორცკის ჟურნალში არ დაუხატავართ!... კვირა დღეა, დუქანში შამოვარდა ჩვენი ჩილინდარ ასატურას ბიჭი კაკულა,—ხელში რაღაც ნახატებიანი უჭირავს და ღრეჭით მებნება, თუ:—ძია ოსკან, შენი კარტიჭკა გაზეთში ჩაუგდიათო. ვებნები: ლაწირაკ, რომელი ოპერნი პევიცა მე მნახეს, რომ გაზეთში ჩამაგდონ, რას მიედებ-მოედები მეთქი. თუო: ნახე რაღა, სწორეთ ისეთ ყაიდაზე ხარ დახატული, როგორც ოპერნი თრიატებში მღერიანო. გამოვართვი, ვხედამ ნამდვილათ მე და მატრონა ვართ დახატული... ვა, ბრაზისაგან კოლოტივით გავიბერე და ვღრიალეფ: ეს ვისი ჰარამზადობაა, ერთი მაჩვენა, რომ სულ ჰოპოპები დაუფრთხო მეთქი. თუო: რა ძნელი საქმეა მაგის გაგება, აი ზედ აწერია დამხატავიო. ვხედამ, ამ კარტიჭკის ძირში ზედ კოხტა პოჩერკით მიუწერია—„ოსკარ შ—ლინგ“, გეგონება—კუპეჩესკი ბანკის ვექსილზე მილიონს მოუწერია ხელიო.—ეს რა ოსკარაა, ამას აქაური ფირი არ უჩანს მეთქი. თუო—ლემენცია, ჰამა სულ ქართული ჰარიქა-ტურებს აკეთებსო. ეს ხუმრობაა, რა გაბრაზებსო. ვა, რა მაზალოა და, შენი ტაინი ლუბოვნი რამეები ქვეყანას აგებინებს, და ეს კი აქ მებნება, თუ ხუმრობააო,—რის ხუმრობა, რის ფლანი, რის ფსტანი, შენ ხომ არ გიქრიან,—ხუმრობა სხვაგან უნდა, აქ რა მეხუმრება მეთქი.

მე იმისი ჯავრი მქონდა, ამ ფედკამ არ გაიგოს და სახამლამეთ არ დამკუწოს მეთქი. იმ საღამოს სახლში რო მიველი, ეს მატრონა აკოშკაში გადმოდგა და საყვედურით მებნება, თუ:—კაკ ტებე ნი სტიდნა, ოსკან ბუდდანიჩ, ჟდატ ზასტავლიაიშ, სერცე ბიოცაო!.. ახარ, იმასაც გაუტკბი რაღა, ველარ ითმენდა უჩემობასა!.. ვფრთხილობდი ჰამა, მაინც ველარ მოვითმინე და აკოშკაში გადაუხტი. ერთიც ვნახოთ, ამ ალერსის დროს უცბათ რეტიანი კამეჩივით არ შამოვარდა ჩვენი ფედკა აკალოშნიკი!... ვა, გული ჩოფურას დოლივით ამიბრაგუნგუნდა რაღა შიშისაგანა. ხელში იმასაც ჩვენი კარტიჭკიანი ჟურნალი უჭირავს და ღრიალებს,—ზადერჯალ, სუქინსი, ნამესტა პრესტუპლენია, სიჩას კაკ საბაკუ, რუბიტ ბუდუო. მე ისევ მუხლებზე დაჩოქილი ვიდექი, ან რა ამაყენებდა, საცვლები სუფთა აღარ იყო... ვღრიალეფ:—

მთელი ორი თვე ვიმალებოდი და დუქანიც დაკეტილი მქონდა. მერე გავიგე, რომა ეს ფედკა აკალოშნიკი ქროთამში დაუჭერიათ და მთელ თვეს კუტუზკაში მჯდარა. მერე კი ნახიჩევანში გადაეყვანათ ჩემ ბედზედა. ეს იყო და ეს, მე აპასნი რამანებზე ხელი ავიღე, თორემ ახში სადმე დამკლამდნენ აშალღების ბატკანივითა...

ეგ სულ მაგ ოსკარას სიკეთეა, ჩემა მზემ; მართალია, ბევრი ემდურის ჩვენ ჰამქარში, ჰამა ახში, თავისი ჰარიქა-ტურებითა მაგას დიდი სიკეთე უქნია ჩვენი ხალხისთვისა...

ეხლა გავიგე, თურმე იუბელია უშვრებით, ხვალ „ტარტაროზში“ მოვალ და უარს ნუ მეტყვით,—ერთი ლაზათიანათ უნდა ჩავპროშტო იმ კიტრისნაფცქვენივით დაჭმუჭნულ სიფათში!

ფარსადან.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ადამიანი, რომელიც 25 წელიწადი დ[illegible]ის უკუღმართობასა და ბოროტებას

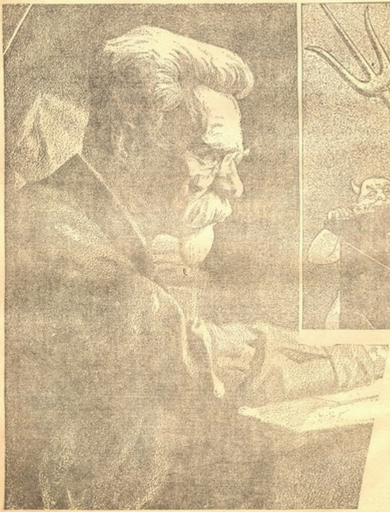

ოსკარ ი. შმერლინგი

ტარტაროზი და შმერლინგი

მე

38 წლის განმავლობაში სამსახური „სიცილ-სადმი" და, კერძოთ 25 წლის „სიცილი" ჩემთვის ძვირფას საქართველოში—ამოცანაა ზოგჯერ არც თუ ძალიან სამხიარულო და მსუბუქი.

შემხვედრია მეცინა მრავალგვარად მრავალ რამეზე, მაგრამ სიცილი იყო სხვადასხვანაირი: კეთილი გულით, არა შეურაცხმყოფელი სიცილი, რომ არ გაიცინო ბოროტად და მწარით; იყო სიცილი—იმპერიალიზმის უმძიმეს ხანაში, ფრთხილი,—სიცილი მოერიდებული,—გაიცინო ისე, რომ ყველას ესმოდეს რაზედ იცინი, ვის ეცინი, მაგრამ „მთავრობამ" ვერ გაიგოს, ვერ მიხვდეს და „თავი შეურაცხყოფილად არ ცნონოს"! ეს იყო სიცილი—ცრემლნარევი მონათქვეული ხალხის მხრით.

როგორც იქნა თავი დავაღწიეთ მონურ მდგომარეობას და ცენზურის გრჭყალებს, რომელშიაც მუდამ იმყოფებოდა სატირა, ეხლა უკვე სიცილი გარდაიქმნა, აღფრთოვანდა, მალე ფრთები გაშალა და იგი უკვე დღევანდელ საქართველოში თავისუფლებით სარგებლობს.

დაე, ალარასოდეს ჩაჩუმდეს სიცილი, დაე ქართველი ერის ცხოვრება მუდამ იქნეს მხიარული, ბედნიერი და დაე, ყოველმა ქართველმა იცინოს იმაზე, რაც სასაცილოა.

ვიყოთ მხიარული და ვიცინოთ!

19—VIII—26 წ

ო. შმერლინგი

Schmerling

„ქეიფი“ ფუნიკულიორზე

წერილი აგარაკიდან

ისევ ცხელა, თავში მიტიალებს თონე.
აღარა მაქვს გული, აღარა მაქვს ღონე.
ვამბობ:—აგარაკზე რაც უნდა ქნას ცოლმა.
და ტილოში ვბრუნავ ვით კომბოსტოს ტოლმა.
ამ დროს ფოსტა მოაქვთ, მაწოდებენ ბარათს.
ცოლის წერილსა ვხსნი გულის გასახარად,—
და ვკითხულობ: ჩემო საყვარელო ქმარო.
ვიცი ეხლა გცხელა, მოწყენილი ხარო.
ნუ იდარდებ ჩემზე, ნუ აჭყვები იჭვებს...
მეც მარტო ვარ ტყეში, არ ვშორდები ფიჭვებს.
ან კი აგარაკზე—სასეირნო რა მაქვს!
ტყეში ვწევარ მუდამ შეჩვეული გამაკს...
მართლა, იმ დღეს შემხვდა შენი დირექტორი.
(იმისთანა დუშკა არ იქნება ორი).
მითხრა, რომ ჯამაგირს მოგიმატებს მალე.
და დამპირდა კიდევ შემოივლის ხვალე.
იქნება შენც გახდე საყვრელო „ზავ“-ად.
ვთხოვ როდესაც მოვა კვლავ ჩემს სანახავად.
არ იდარდო, ჩემო, არ შესწუხდე ფულზე...
მართლა , მეყოლება შვილი გაზაფხულზე.
კარგათა ვარ, დღეში თხუთმეტ კვერცხსა ვწოწნი...
იყავ კარგად, ჩემო, გკოცნი.. გკოცნი.. გკოცნი..“
გული აღარ მიძლებს სამიწე და საქვე
(ოხ! აქ იყოს ნეტავ, გავათავო აქვე).
ამ წერილის აზრი ეხლა მესმის კარგად..
ფოსტალიოოონ!..—ვკივი ახ, სად დიკარგა.
ამის მოტანისათვის დავამტვრევდი კბილებს..
დარდს გაუძლო. წერილს, ბალინჯოს თუ რწყილებს
ბოლმა, სიცხე, იჭვი.. ეს რა მიყო ცოლმა...
და ზეწარში ვბრუნავ ვით კომბოსტოს ტოლმა..

ნიახური.

სხვადასხვა კორები

ლობკორი

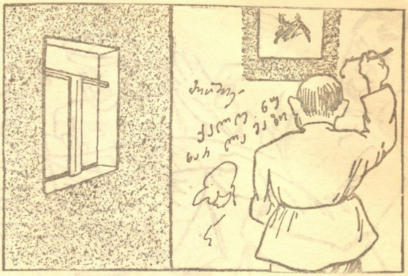

კედლკორი

ბილკორი

მკერდკორი

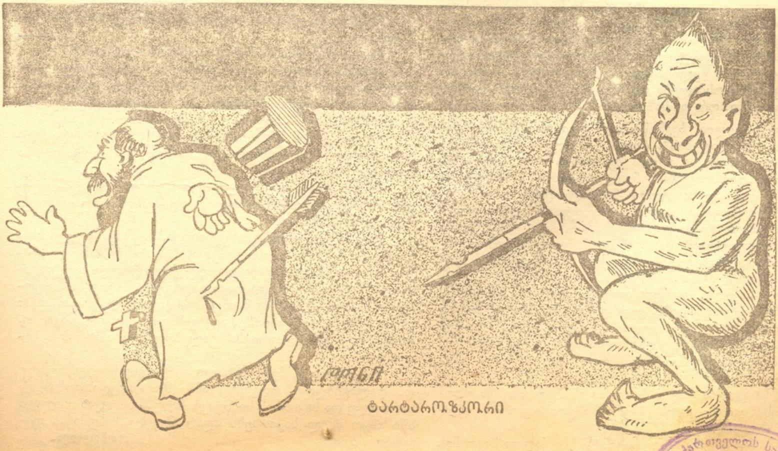

ტარტაროზკორი

ჩვენი სალარო

მოლარე (მოსამსახურეებს). რა მოგცეთ, როცა სალარო დაკეტილია... ფული არ არის შიგ.
ერთი მოსამსახურე: აი სწორედ,—ფულიც იმიტომ არ არის, რომ ყოველთვის დაკეტილია... დაკეტილ სალაროში ფული როგორ შევა! გაალეთ და იქნებ ფეხი შეუცდეს შიგ.

ქალთა საკითხი

როდესაც კაცი იუმორისტული ჟურნალისათვის წერილს სწერ, უნდა გახსოვდეს, რომ სერიოზულად თქმულსაც ზოგჯერ ხუმრობად მიიღებენ. მიუხედავად ამისა მე მაინც მინდა შევეხო ქალთა საკითხს ჩვენ ჟურნალში და იმედია ამას ხუმრობად არავინ ჩამომართმევს. მე 6 ცოლი გამოვიცვალე, ეხლა მეშვიდეზე ვარ შეჩერებული და არ ვიცი, ვინ ვის გამოვიცვლით. ამავე დროს, შეთავსების ძალით, მერვესთანაც კავშირი მაქვს: პასუხისმგებელი სპეცი გახლავართ და, თუ კი ჩვეულებრივი თანამდებობის შეთავსება დასაშვებია, რატომ არ უნდა შეიძლებოდეს ორი ქმრის თანამდებობის შეთავსებაც? მართალია, ოსმალებმა ჩვენ წაგვაბაძეს და ერთცოლიანობა შემოიღეს აგერ ორი წელიწადია, მაგრამ რატომ ჩვენ არ უნდა წავბაძოთ ოსმალებს და არ გადმოვიღოთ მათგან რაც კარგია, მაგ. ორ და საზოგადოდ მრავალცოლიანობა?

რასაკვირველია, ჩვენ წინააღმდეგი ვართ იმპერიალისტური „გადმოღების“, როცა, მაგალითად, ძლიერი სახელმწიფო რაიმე სახეიროს შენიშნავს სუსტ ქვეყანას და მაშინვე „გადმოიღებს“. ჩვენ, საბჭოთა მოქალაქენი, სასტიკ ომს ვუცხადებთ ასეთ იმპერიალისტურ გადმოღებას და მომხრენი ვართ სულ სხვანაირი გადმოღების, როცა არც ერთი მხარე არ დაზარალდება. აი, მაგ. ოსმალეთში მოსპეს მრავალცოლიანობა; ჩვენ კი შემოვიღეთ. ამით ოსმალეთს არაფერი დაჰკლებია და ჩვენ კი შეგვემატა ცოლები. ასე ვრცელდება კულტურა.

ქალთა საკითხი თუმცა ქალთა საკითხია, მაგრამ ის მამაკაცებს უფრო აწუხებს, ვიდრე ქალებს. ამიტომ ბოლო დროს ისეთი აზრი გავრცელდა მეცნიერებაში, თითქოს ქალთა საკითხი მამაკაცების მოგონილი იყოს, როგორც ერთი საშუალებათაგანი მშვენიერთა ყურადღების მისაქცევად.

ბევრსა ჰგონია ქალთა საკითხი ეს პუდრისა და ფერუმარილის საკითხი იყოს, მაგრამ ასეთი თეორია უსათუოდ შემცდარია.

ზოგმა ჩვენებურმა სუფრაჟისტკებმა ქალთა საკითხის გადაჭრა ლოტოს საშუალებით სცადეს, მაგრამ არც აქედან გამოვიდა რამ.

ქალთა საკითხი არც ქალთა შორის მუშაობის „გაღრმავებით“ ამოიწურება, როგორც სჩანს: ამის დასამტკიცებლად ისიც კმარა, თუ გნებავთ, რომ ამ სფეროში წამოჭრილ საკითხებს სახალხო სასამართლოში არჩევენ. აშკარაა, აქ სასამართლოს საკითხთან გვაქვს საქმე და არა ქალთა საკითხთან.

ქალთა საკითხი მაშინ გაჩნდა, როცა ქალი ჯერ კიდევ არ იყო გაჩენილი ქვეყანაზე და მარტო ადამი დასეირნობდა სამოთხეში. აი სწორედ მაშინ გაჩნდა ქალთა საკითხი და ადამს შემოაწვა მძიმე სევდად.

შეებრალა ღმერთს თავისი უხეირო ქმნილება და ჰკითხა:

— რა გაწუხებს, ამხანაგო ადამ, რა გინდაო?

ადამმა ვერაფერი ვერ უპასუხა. მაგრამ გულთამხილველმა ყველაფერი იცის და ქალი გაუჩნდა. გამრავლდითო,—უთხრა ღმერთმა ადამსა და ევას,—გაავსეთ ეს ბაღი და სხვის ბაღში ხილი არ მოსწყვიტოთო.

მაგრამ მაშინ შრომის სკოლებში კომპლექსური სისტემა არ იყო შემოღებული და ადამ და ევას გამრავლება საიდან ეცოდინებოდათ?..

მაშინ არც გრიშაშვილი იყო ჯერ და არც ყანწელების პოზიცია. ამიტომ პირველმა ადამიანებმა არ იცოდენ, რა იყო სიყვარული.

ერთმა ფუტურისტმა გადაიცვა, თურმე, ჭრელი ახალუხი და მიეპარა ევას, როცა ის ხის ძირში მისულა რალაც მიზნით, მაგრამ გამოუცდელ ქალს ჭრელი ფუტურისტი გველი ჰგონებია და თავი გაუქეჭყია მისთვის. მოხერხებულმა ფუტურისტმა მაინც მოასწრო თურმე დაძახება: „მიყვარხარო“ და ამი შემდგე გაჩნდა ქალთა საკითხი, რომელსაც ვერავითარი საშუალებით ვერ აშორებენ სიყვარულს.

მართალია ეს ჩემი წერილი ვერაა ისე სრულყოფილი და დალაგებული, როგორც ამას მოითხოვდა მომენტის სირთულე და საკითხის სიმწვავე, მაგრამ სიტყვას ვიძლევი აწი ასეთ ძნელ საკითხებს აღარ შევეხო სახუმარო ფელეტონებში.

ოთხთვალა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

— ო, ჩემო საყვარელო კვარტებო! თქვენ დამათვრიეთ და თქვენ უნდა შემიდგეთ მხრებში და სახლში წამიყვანოთ...

ს ა მ ტ რ ე დ ი ა

ტფილისმა აღარ მაჭამა
მუდამ დაფლი და შაქარი—
და მეც დავშორდი დროებით,
დღეს ჩემი ბინა აქ არი.
(ისევ მარტო ვარ ობოლი,
არ ჩანს: ძმა-ბიჭი, და—ქალი).

—

ნუ გეწყინება, ტარტაროზ,
თუ ვერ მოგიძღვნა ვარდები!
დღის შუქი, მზისა სხივები
ბევრს სურს დაჰფაროს ფხრდებით—
(დავჯექი, წერა დავიწყე,
კაცი აღარ ვარ დარდებით).

—

ჯანმრთელობაზე ფიქრებმა
სულ აგვიარა დავთარი!
ველარა შევძლო ავწერო
რომ მოგახსენო მართალი.

—

ბურჯანაძედან დავიწყოთ
ექიმი თურმე კარგია !
მართლაც რომ მეტი ბარგია.
მაგრამ ის დაზღვეულთათვის,
(თუ რამეს მისცემ შენია,
თუ არა,—აღარ გარგია).

—

ეს **ქაჯაია** რას ჩადის,
(კაცად ქაჯია მგონია)
ციება სოფელს მოედო,
გამოელია ღონეა:
(ისეა, თითქოს ყვედრება
არავისგან გაუგონია).

—

„სტოროჟი“ ნემსებს აკეთებს,—
თვითონ კი მიდის სხვა მხარეს!
სეირნობითა თავის გულს
და ფულით ცოლშვილს ახარებს.
(ავადმყოფები კვნესიან,
ექიმი სადღაც ხარხარებს).

—

აქ მინდა ავამუშავო
ჩემი თავი და კალამი,
რომ ვინახულო ქარხანა
და **გაბუნია ვარლამი**,
რომელსაც მუდამ აბრაზებს
მუშის საწყალი სალამი.

—

ნეტავ, რად ყვირის ყოველ ჟამს?
რა უნდა, ან რა სწადია?!
თუ არ მონახავს კალაპოტს
იცოდეს (და ეს ცხადია)
საბედისწერო გახდება,
მისთვის ეს წელიწადია...

ჭაგნელი ბზიკა.

ქმარი ტფილისში

პასუხად ნიახურ-ს.

ნიახუროო რას ამბობ,
ეგ რა მოგიჩმახია.
შენი ცოლი „დაჩაზე“
თუ არშიყობს ახია.
ნეტავ დიდხანს გასტანოს
ანთებულმა ივლისმა.
ღამე გასეირნება,
შემაყვარა ტფილისმა...
ქალი ვნება აშლილი,
სიყვარულის თილისმა....
და არტოდან—ედემში
თენებამდი ღვინის სმა...
ის ქალები, ცოლი რომ
აქ ცქერასაც მიშლიდა...
თანა მდევდა, მზვერავდა,
მარტო ჩემთვის იცლიდა.
ეხლა გვედზე მისხედან
ვისარგებლო ბარემა,—
უნდა მთელი ტფილისი
დავიხადო „გარემად“...
ცოლსაც ჯანი გავარდეს,
გატიალდეს ცემიცა...
გაწყდნენ ყველა ცოლები,
მათ გადაჰყვეს ჩემიცა...
ცუგრუმელა გოგონებს
მითხარ ვინ შეედრება...
რა კარგია ლამაზის
ალერსი და ვედრება...
ნეტავ დიდხანს გასტანოს
ამ ოხერმა დაჩამა,
და სხვის ბაღში ყურძენი
მუდამ ასე მაჭამა...
სიყვარულიც იქ არი,
მეგობარიცა, ტოლიცა...
არც ჩხუბი და სცენები,
არც ბუზღუნი ცოლისა...
ცოლი სხვასთან, მეც სხვასთან—
მიხარიან აი რა...
დაჩაც ამასა ჰქვიან,
ჩიმ-ჩაი-რა-ჩაირა.

ტარხუნა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„მანდატი“

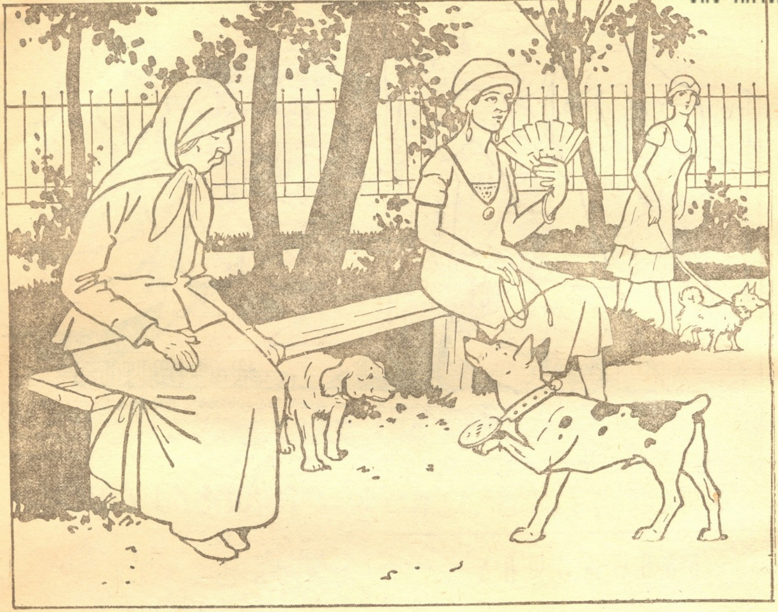

„კეთილშობილის“ „კეთილშობილი“ ძაღლი (მეორე ძაღლს) აქ ბაღში რომ დასეირნობ, ასეთი მანდატი გაქვს თუ არა ალმასკომიდან?! შენ არალეგალური პიროვნება ხარ და ნება არ გაქვს ბაღში და ქუჩაში გავლისა.

ნობათი ტარტაროზს

ტარტაროზო, მილიცია
დაგავიწყდა ულმთლად განა!
გავიგეთ რომ თქვენ ჩანგალით
დაბრძანდებით ყოველგანა,

ჰო-და ჩვენ რა დავაშავეთ
რომ დაგვტოეთ მტრის ამარა ?!
აქაც გვყავთ რაინდები
მოთავხედო წარამარა.

ერთს თავადის გვარი აქვს და
„დიდი კაციც“ არის მარა,—
მარტო ქრთამი და ნისია
იმან ბოლოს არ იკმარა.

ეხლა შეჰქნა ჰარამხანა,
შიგ ჰყავს: ტასო, ნურა, ლილი,
მთელი ღამე იქ ქეიფობს,
დღისით ახრჩობს ბედკრულს ძილი.

სამსახური?! საქმე არ გაქვს
დღეში ერთხელ არ ნახულობს;
უპატრონოდ არის „მრევლიც“...
ანდა მაზედ ვინ კითხულობს.

კომისარიც გახლავს ძველი,
საქმეც გააქვს მუდამ ხერხით,
მუდამ ავტოთ დასეირნობს,
არ კადრულობს ის სვლას ფეხით.

კასტიუმებს და ფერად ჩოხებს
დღეში ორჯერ იხსამს ტანზე,
უბრალო ქუდს რათ იკადრებს
კარაკული ხურავს თავზე.

მისმა „მტკიცე“ ყოფაქცევამ
ლამის ლაფში ამოგვსვაროს,—
მაგრამ კაცი არ გამოჩნდა
რაც ქნა მაინც, რომ აკმაროს.

და იმედი დარჩა შენზედ
რომ აჰყარო მას ფარხმალი,
და გვერდებში ერთხელ მწვავედ
დაჰკრა შენი მას ჩნეული.

თუარ დაცხრება მაშინ მკითხე
თუ რას ჩადის კარით კართა,
ყველაფერი მოგახსენო
მისი მოქმედების კარტა.

კუკუ.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ახალ თაყას. ვასრულებ თქვენ თხოვნას:

ამხ რედაქტორო!

გთხოვთ თუ ეს წერილი არ დაიბეჭდოს, მაშინ მაცნობეთ „ცნობათა მიღება“-ში მოკლედ; წერილის შინაარს ნუ მოიყვანთ და ნურც დაუწერთ ფსევდონიმს გვერდზე მისამართს (სოფელს); თუ რატომ გთხოვთ ამას, კი მიხვდებით. (ამხანაგები გაიგებენ და დამცინებენ); აბა თქვენ იცით!!.

ჩვენ რომ სავსებით დაგვებეჭდა თქვენი ლექსი, აი მაშის უნდა გენახათ, თუ როგორ დაიწყებენ სიცილს, როგორც თქვენი ამხანაგი, ისე ყველა მკითხველები. მართალია: ჩვენი ჟურნალი სიცილის და მხიარულობის ჟურნალია, მაგრამ

ჩვენ რად გვინდა კულტსექცია,
ალმასკომი თუ გლეხკომი;
თუ მოგვშივდა ბლომადა გვაქვს
ქათამი და ცხელი ღომი.

ჰო-და თუ ასეა საქმე, ასეთ ლექსების წერას „ქათამი და ცხელი ღომი“ სჯობია და თქვენც დაეთხოვოთ ტარტარაზკორობას.

„ალიაქოთს“ (ს. ჭილოვანი. შორაპნის მაზრა) არ დაიბეჭდება... იმიტომ, რომ არ ვარგა.

ყვირილის პირელს რაღა ჩვენ ვსთხოვოთ ცეკავშირს, რომ შოროპანში ისევ გახსნას „ეპო“, რომელიც „შეუჭამიათ“ და ეხლა კი დაულუქავთ?! თქვენ სთხოვეთ. სახელი და გვარი არ კმარა მარტო, თორემ თქვენ უდიდესი მგოსანი იქნებოდით.

რონისპირელს (ვაზის-უბანი. საჯავახო). „ტარტაროზში“ (№ 59) უკვე იყო ამის შესახებ ცნობა. არ დაიბეჭდება.

ჭიტა! (ბათომი). გურული სცენა არ დაიბეჭდება.

გურულს. თქვენ ზემოდ ჩვენი პასუხი ჭიტასადმი თქვენც გეხებათ.

„აფხაზს“ თქვენ კი ორივეს პასუხი (ე. ი. **ჭიტა-სი** და **გურული-სა**).

ხასანას. მართალია: თქვენი ვირი „ძლიერია“, მაგრამ ლექსი სუსტია და არ გირჩევთ ასეთი ლექსი მიუძღვნათ თქვენ პატივცემულ ვირს.

აუწკუდინიძეს (ქორეთი. შორაპნის მაზრა) მართლაც:

ვაჟკაცაცე კარვი ბიჭია
მდივანი ჩვენი თემისა.
ხანდახან როცა დათვრება
ხოში მოუდის ცემისა.
დიდი სახელი გაითქვა
„რაინდმა“ კიდევ სხვა რამით:
ჩვენს თემის სამკითხველოში
ცხენი დააბა მან ღამით.

ალბად იმიტომ, რომ ცხენს ჟურნალ-გაზეთები (თუ კი ასეთი არის თქვენს ამკითხველოში) წაეკითხა... თქვენც რომ მიჰბაძავდეთ გრიშას და მას დააბამდეთ გამსახლში, იგიც ისწავლიდა... ჭკუას.

მი-რანს. (ხაშური) მართალი ხართ:

ვირს გოდორი უხდება,
ლამაზ ცხენს კი ფაფარი.

და თქვენც ნუ გაგიკვირდებათ, თუ თქვენს წერილს **გოდორი მოუხდება.**

წყლის პირელს. (ოზურგეთი) ხელმოუწერელი წერილი არ აღიბეჭდება; თუმცაღა თქვენი წერილი ხელმოწერილი რომც ყოფილიყო, მაინც არ დავეჭდავდით. აბა, წაიკითხეთ ეს სტრიონები თქვენს ლექსიდან

პლანტაციების მძარცველნი
სიმონ, სტეპკო და მელენტი
ბალი გახადეს ძვალ-ტყავა,
დაუდგათ ცუდი მომენტი...

განა ამაში არის რამე სახეირო!!

მიშა ჩიბათელი. კარტ-ნარდის თამაშში თუ გომახურს პირველი ადგილი უჭირავს მთელს გურიაში,—ესეც კარგია და საკვირველიც არ არის, თუ:

ჩხუბი რომ არ მოხდეს აქ
არ იქნება წამია...
თამაშს ჩხუბი მოჰყვება,
მერმე თავში სკამია...

სკამები შეიცოდეთ და არა მოთამაშეთა თავები, რომლებზედაც ზიანდებიან სკამები.

გვპირდებით: **ეს დაბეჭდეთ და შემდეგისათვის კარგს მასალას მოგაწვდითო.**

ჰმ! ჰმ! ჰმ! ვიცით...

სიკოს (ტყიბული) ნუ სწუხდებით... არ გააგრძელოთ.

ქვირფასი სტუმრები

ბედნიერია გამგე,—
ესტუმრა ცოლ-შვილ-დედა...
სდგას შიკრიკი და გამგეს
მან თქმა ვერ გაუბედა,

რომ საქმისათვის უნდათ
ნახონ საჩქაროდ იგი...
კარებთან გაჭიმულა
მნახველთა გრძელი რიგი.

საქართველოს კომუნისტური პარტიის ცენტრ. კომიტ. სტამბა, კამოს ქ. 68.